

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4204/2019
22.01.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Бранислава Босиљковића и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Мариша Перић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Београд, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2908/19 од 11.09.2019. године, у седници одржаној 22.01.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2908/19 од 11.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици П1 102/17 од 30.05.2019. године, делимично је усвојен тужбени захтев тужилаца и обавезана тужена да на име затезне камате због доцње у исплати накнаде трошкова доласка и одласка са рада, за период од 01.04.2014. године до 01.03.2017. године, исплати износе наведене у изреци. Одбијен је тужбени захтев тужилаца за исплату разлике додатка на плату за рад у сменама, за период од 01.04.2014. године до 31.12.2017. године и за исплату разлике између исплаћене и припадајуће основне плате за период од 01.04.2014. године до 31.08.2014. године, у износима наведеним у изреци са законском каматом. Одбијени су захтеви за накнаду трошкова поступка и одређено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 2908/19 од 11.09.2019. године, одбио жалбу тужилаца и потврдио првостепену пресуду у одбијајућем делу тужбеног захтева и делу одлуке о трошковима поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права, с позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11,55/14 и 78/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је на основу овлашћења из члана 404. ЗПП закључио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужилаца као изузетно дозвољеним.

Наиме, пресуђењем у овој парници није одступљено од судске праксе у којој је расправљено питање права полицајца на основну зараду и увећану зараду за рад у сменама ако је такав рад вреднован при утврђивању основне зараде. Наиме, из садржине разлога побијане пресуде и наводе ревизије не види се да је одлучено супротно важећој судској пракси, израженој у више одлука Врховног касационог суда, у истој чињеничној и правној ситуацији. Пресуде које су тужиоци доставили уз ревизију не указују да је у односу на тужиоце, у конкретном случају, погрешан обрачун висине основне зараде и правно схватање о увећању плате за рад у сменама.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд, одлучујући у складу са одредбом члана 404. ЗПП, сматра да не постоје оправдани услови за одлучивање о изузетној ревизији, па предлог тужилаца није прихватио.

Тужиоци у овом радном спору покренутом тужбом од 23.05.2017. године траже исплату разлике од исплаћене до припадајуће основне зараде и увећање зараде на име рада у сменама. Вредност предмета спора која је означена у тужби за тужиоца АА износи 80.000,00 динара, за тужиоца ББ износи 75.000,00 динара и за ВВ износи 85.000,00 динара. Поднеском од 25.09.2018. године тужиоци су преиначили тужбу тако што су предметну накнаду затражили тужилац АА у укупном износу од 341.101,72 динара, тужилац ББ у укупном износу од 347.066,55 динара и тужилац ВВ у укупном износу од 340.997,97 динара, колико износи и вредност предмета спора која се ревизијом побија.

Имајући у виду да се предмет спора у овој парници не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа, у ком случају би ревизија била дозвољена применом члана 441. ЗПП, већ је предмет спора новчано потраживање, дозвољеност ревизије цени се по општим правилима о дозвољености ревизије у имовинско-правним споровима. Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

С обзиром да вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, применом члана 404. став 2. и 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић